

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2014. gada 10. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Iekšējais tirgus — Direktīva 98/34/EK — 8. panta 1. punkta trešā daļa — Informācijas sniegšanas kārtība tehnisko standartu un noteikumu jomā — Jēdziens “tehniski noteikumi” — Dējējvistas — Tehnisku noteikumu sākotnēji paredzētā spēkā stāšanās termiņa saīsināšana — Paziņošanas pienākums — Nosacījumi — Atšķirīgas valodu versijas

Lieta C-307/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Helsingborgs tingsrätt* (Zviedrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 30. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 5. jūnijā, kriminālprocesā pret

Lars Ivansson ,

Carl-Rudolf Palmgren ,

Kjell Otto Pehrsson ,

Håkan Rosengren .

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents),

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 3. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *L. Ivansson*, *C.-R. Palmgren*, *K. O. Pehrsson* un *H. Rosengren* vārdā — *M. Erling* un *E. Erling*, advokater,
- Zviedrijas valdības vārdā — *A. Falk* un *L. Swedenborg*, pārstāvji,
- Polijas valdības vārdā — *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā — *J. Enegren*, *D. Kukovec* un *A. Tokár*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — zviedru.

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/34/EK, kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā (OV L 204, 37. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvu 98/48/EK (OV L 217, 19. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 98/34”), 8. panta 1. punkta trešo daļu.
- 2 Šis lūgums radās tiesvedībā *Åklagarkammaren i Helsingborg* (prokuratūra) pret četriem olu ražotājiem *L. Ivansson, C.-R. Palmgren, K. O. Pehrsson* un *H. Rosengren* (turpmāk tekstā – “atbildētāji pamatlietā”), lai viņiem noteiktu kriminālatbildību par to, ka viņi patvaļīgi vai aiz neuzmanības ir turējuši dējējvistas būros un nav ievērojuši vistu vajadzības pēc atrašanās perēkli, tupēšanas uz laktas un pēršanās smiltis.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 98/34

- 3 Direktīvas 98/34 1. panta 3., 4. un 11. punktā ir ietvertas šādas definīcijas:

[..]

- 3) “tehniski parametri” – parametri, kas ietverti dokumentā, kurš nosaka preces nepieciešamās īpašības, piemēram, kvalitātes līmeni, darbību, drošību vai izmērus, ieskaitot prasības, kas piemērojamas precei saskaņā ar nosaukumu, ar kuru precī pārdod, terminoloģiju, simboliem, pārbaudēm un pārbaudžu metodēm, iesaiņojumu, marķēšanu vai etiķetēšanu un atbilstības novērtēšanas procedūrām;

Termins “tehniski parametri” aptver arī ražošanas metodes un procesus, kas izmantoti lauksaimniecības produktiem, kā minēts Līguma 38. panta 1. punktā, preces, kas paredzētas patēriņam cilvēkiem un dzīvniekiem, un medicīnas preces, kā noteikts [Padomes 1965. gada 26. janvāra] Direktīvas 65/65/EEK [par normatīvajos vai administratīvajos aktos izklāstīto noteikumu tuvināšanu attiecībā uz medikamentiem (OV 1965, 22, 369. lpp.), kas grozīta ar Direktīvu 93/39/EEK (OV L 214, 22. lpp.)] 1. pantā, kā arī ražošanas metodes un procesus attiecībā uz citām precēm, ja tie ietekmē to īpašības;

- 4) “citas prasības” – prasība, kas nav tehniski parametri, kas izvirzītas precei, lai īpaši aizsargātu patērētājus vai vidi, un kas ietekmē tās dzīves ciklu pēc laišanas tirgū, piemēram, izmantošanas, atkārtotas izmantošanas, atkārtotas izlietošanas vai iznīcināšanas nosacījumi, ja šādi nosacījumi var būtiski ietekmēt preces sastāvu vai īpašības, vai tās realizāciju;

[..]

- 11) “tehniskie noteikumi” – tehniski parametri un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti,

izņemot 10. pantā minētos, kas aizliedz preces ražošanu, ieviešanu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu, vai uzņēmumu kā pakalpojumu sniedzēju.

De facto tehniski noteikumi ietver:

- dalībvalsts normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas vai nu uz tehniskiem parametriem, vai citām prasībām, vai uz noteikumiem par pakalpojumiem, vai uz profesionāliem kodeksiem vai praksi, kas savukārt attiecas uz tehniskiem parametriem vai citām prasībām, vai uz noteikumiem par pakalpojumiem, atbilstība kuriem tiek pielīdzināta atbilstības prezumpcijai iepriekšminēto normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem,
- brīvprātīgus nolīgumus, kuros valsts iestāde ir līgumslēdzēja puse, un kas vispārīgās interesēs paredz atbilstību tehniskiem parametriem vai citām prasībām, vai noteikumiem par pakalpojumiem, izņemot valsts sagādes [publiskā iepirkuma] konkursu noteikumus,
- tehniskus parametrus vai citas prasības, vai noteikumus par pakalpojumiem, kas saistīti ar fiskāliem vai finansiāliem pasākumiem, kas ietekmē preču vai pakalpojumu patēriņu, veicinot atbilstību šādiem tehniskiem parametriem vai citām prasībām, vai noteikumiem par pakalpojumiem; tehniskie parametri vai citas prasības, vai noteikumi par pakalpojumiem, kas saistīti ar valstu sociālā nodrošinājuma sistēmām, nav ietverti.

Tas ietver tehniskos noteikumus, ko uzliek dalībvalstu izraudzītas iestādes, kuras ietvertas sarakstā, kuru [Eiropas] Komisija sastāda līdz 1999. gada 5. augustam, 5. pantā minētajā Komitejas sistēmā.

Šo pašu kārtību izmanto šī saraksta grozīšanai.”

- 4 Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta pirmā līdz trešā daļa ir izteikta šādā redakcijā:

“Saskaņā ar 10. pantu dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu, izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu. Šajā gadījumā pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu; tās paziņo Komisijai pamatojumu šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja tas jau nav paskaidrots projektā.

Vajadzības gadījumā un ja tas jau nav iesniegts ar iepriekšējo paziņojumu, dalībvalstis vienlaicīgi dara zināmu principiāli un tieši saistīto normatīvo un regulatīvo noteikumu tekstu, ja šāda teksta zināšana nepieciešama tehnisko noteikumu projekta novērtēšanai.

Dalībvalstis atkārtoti dara zināmu projektu saskaņā ar iepriekšminētajiem nosacījumiem, ja tās izdara izmaiņas projektā, kas būtiski izmaina tā darbības sfēru, saīsinot īstenošanai paredzētos termiņus, pievienojot parametrus vai prasības, vai padarot pēdējās ierobežojošākas.”

Zviedrijas tiesības

- 5 Likuma (1988:534) par dzīvnieku aizsardzību (1988. gada 2. jūnija *Djurskyddslagen* (1988:534), *SFS* 1988, Nr. 534; turpmāk tekstā – “Likums (1988:534)”) 36. panta pirmās daļas 2. punktā ir paredzēts:

“Naudas sods vai brīvības atņemšana līdz diviem gadiem tiek piemērota personām, kuras apzināti vai aiz neuzmanības

[..]

2. neievēro noteikumus, kas pieņemti saskaņā ar šo likumu [..]”

- 6 1988. gada 2. jūnija Noteikumi par dzīvnieku labklājību (*Djurskyddsförordningen* (1988:539), SFS 1988, Nr. 539), kas grozīti ar 2003. gada 20. marta noteikumiem (SFS 2003, Nr. 105; turpmāk tekstā – “Noteikumi (1988:539)”), ir tikuši pieņemti, pamatojoties uz Likumu (1988:534). Šo noteikumu 9. pantā ir minēts:

“Dējējvistas būros drīkst turēt tikai tad, ja atbilstoši tiek ievērotas to vajadzības pēc atrašanās perēkli, tupēšanas laktā un pēršanās smiltis. Vistu turēšanai jānorit, uzturot zemu miršanas gadījumu un traucējumu [vistu] uzvedībā gadījumu skaitu.

Iestāde, kas ir atbildīga par dzīvnieku aizsardzību, var pieņemt papildu noteikumus par dējējvistu turēšanu.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 7 Atbildētāji pamatlietā ir olu ražotāji, kas stājās iesniedzējtiesas priekšā par Likuma (1988:534) 36. panta un Noteikumu (1988:539) 9. panta pārkāpumu, jo viņi patvaļīgi vai aiz neuzmanības bija turējuši dējējvistas būros, neievērodami vistu vajadzības pēc atrašanās perēkli, tupēšanas uz laktas un pēršanās smiltis.
- 8 Lai gan atbildētāji pamatlietā principā atzina faktus, kas viņiem tika pārmesti, viņi tomēr apstrīdēja prokuratūras izvirzīto apsūdzību, kura uzskata, ka šie fakti ir pamats tam, lai iestātos kriminālatbildība. Šajā ziņā viņi norādīja, ka ar Noteikumu (1988:539) 9. panta īstenošanu saistītā termiņa saīsināšana nevis līdz 2003. gada 1. maijam, kā bija paredzēts iepriekš, bet līdz 2003. gada 15. aprīlim Komisijai nav tikusi paziņota, kā tas ir paredzēts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā. Atbildētāji pamatlietā tādējādi norādīja, ka, vērstoties pret viņiem, nevarot atsaukties uz šo noteikumu 9. pantu.
- 9 Prokuratūra no savas puses atzina, ka Noteikumu (1988:539) 9. pants esot tehnisks regulējums un ka tādējādi tas ietilpst Direktīvas 98/34 piemērošanas jomā. Atzīstot, ka Komisijai nav ticis iesniegts nekāds jauns paziņojums, prokuratūra tomēr apstrīdēja to, ka šīs tiesību normas īstenošanas datuma saīsināšana ir būtiski grozījumi Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešās daļas izpratnē, un tādējādi uzskatīja, ka Zviedrijas valdībai neesot bijis pienākums Komisijai iesniegt jaunu paziņojumu.
- 10 Ar 2009. gada 2. oktobra spriedumu iesniedzējtiesa atzina par pieņemamiem atbildētāju pamatlietā argumentus un noraidīja prokuratūras izvirzīto apsūdzību.
- 11 *Högsta domstol* (Augstākā Tiesa) 2010. gada 21. decembrī pieņemtā rīkojuma, kurā tika atzīts, ka nav vajadzības vērsties Tiesā ar lūgumu saņemt prejudiciālu nolēmumu, rezultātā *Hovrätt över Skåne och Blekinge* (Skones un Blēkinges Apelācijas tiesa) atcēla 2009. gada 2. oktobrī iesniedzējtiesas taisīto spriedumu un nosūtīja lietu atpakaļ šai tiesai jauna sprieduma taisīšanai pēc būtības.
- 12 Šajos apstākļos *Helsingborgs tingsrätt* (Helsingborjas pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai ar [Noteikumu (1988:539) (2003:105)] 9. panta īstenošanu saistītā termiņa saīsināšana no 2003. gada 1. maija uz 2003. gada 15. aprīli rada Zviedrijai kā dalībvalstij pienākumu paziņot projektu atbilstoši Direktīvas 98/34/EK [..] 8. panta 1. punkta trešajai daļai?
- 2) Ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts, ka bija jāsniedz atkārtots paziņojums – kādas juridiskas sekas ir tam, ka tas netika izdarīts?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 13 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai uz valsts iestāžu beigās izvēlēto termiņu, lai spēkā stātos valsts tiesību norma, kas minēta pamatlietā, nosakot dējējvistu turēšanu būros, kuri atbilst to vajadzībām pēc atrašanās perēklī, tupēšanas laktā un pāršanās smiltīs, uzturot zemu miršanas gadījumu un traucējumu vistu uzvedībā gadījumu skaitu, attiecas paziņošanas Komisijai pienākums – kā tas paredzēts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā.
- 14 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā ir noteikts, ka dalībvalstis atkārtoti dara zināmu projektu, ja tās izdara izmaiņas tehnisko noteikumu projektā, kas būtiski izmaina tā piemērošanas jomu, sāsinot īstenošanai paredzētos termiņus, pievienojot parametrus vai prasības vai padarot pēdējās ierobežojošākas.
- 15 Ciktāl Polijas valdība savos apsvērumos apstrīdēja to, ka Noteikumu (1988:539) 9. pantu var kvalificēt kā “tehniskus noteikumus” Direktīvas 98/34 1. panta 11. punkta izpratnē, un lai iesniedzējtiesai varētu sniegt derīgu atbildi, vispirms ir jāizvērtē, vai šis valsts tiesiskais regulējums tik tiešām var šādi tikt kvalificēts.
- 16 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru no Direktīvas 98/34 1. panta 11. punkta izriet, ka jēdziens “tehniskie noteikumi” ir iedalāms trīs kategorijās, proti, pirmkārt, “tehniskajos parametros” saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 3. punktu, otrkārt, “citās prasībās”, kādas ir noteiktas minētās direktīvas 1. panta 4. punktā, un, treškārt, aizliegumā precīzi ražot, ievest, tirgot vai izmantot, kas noteikts šīs pašas direktīvas 1. panta 11. punktā (šajā ziņā skat. spriedumu *Fortuna* u.c., C-213/11, C-214/11 un C-217/11, EU:C:2012:495, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 17 Šajā ziņā, pirmkārt, vispirms jānorāda, ka Noteikumu (1988:539) 9. pants neietilpst Direktīvas 98/34 1. panta 11. punkta tehnisko noteikumu trešajā kategorijā, ciktāl Noteikumu (1988:539) 9. pantā nav ietverts nekāds aizliegums šīs direktīvas izpratnē vai nu ražot, ievest, tirgot vai izmantot precī, vai arī pakalpojumu piegādāt vai izmantot, vai iedibināties kā pakalpojumu sniedzējam.
- 18 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai pamata lietā minētajām valsts tiesību normām ir piemērojama Direktīvas 98/34 1. panta 3. punktā paredzēto tehnisko noteikumu pirmā kategorija, proti, “tehnisko parametru” jēdziens.
- 19 Jāprecizē, ka saskaņā ar judikatūru šis jēdziens nozīmē, ka valsts tiesību normā noteikti ir atsauce uz precī vai tās iepakojumu un līdz ar to jābūt norādītām īpašībām, kurām jāpiemīt precei (šajā ziņā skat. spriedumu *Fortuna* u.c., EU:C:2012:495, 28. punkts).
- 20 Tālāk, runājot par lauksaimniecības produktiem, Tiesa norādīja, ka jēdziens “tehniski parametri” nozīmē parametrus, kas atrodami dokumentā, kurā definētas produkta īpašības vai tā ražošanas metodes un tehnika (šajā ziņā skat. spriedumu *Donkersteeg*, C-37/99, EU:C:2000:636, 30. punkts).
- 21 Taču ir jākonstatē, pirmkārt, ka, lai arī Noteikumu (1988:539) 9. pants attiecas uz tās infrastruktūras ērtībām un kvalitāti, kādā dējējvistas tiek audzētas, proti, īpaši aprīkotiem būriem, šajā tiesību normā tajā pašā laikā – kā to norādījusi Polijas valdība – nav definētas īpašības, kādām ir jābūt tādiem produktiem, kas aplūkoti pamatlietā.
- 22 Otrkārt, pieņemot, ka varētu uzskatīt, ka šī tiesību norma attiecas uz ražošanas metodi, jo tā – kā norādīts iepriekšējā punktā – attiecas uz dējējvistu turēšanu īpaši aprīkotos būros, katrā ziņā ir jānorāda, ka minētajā tiesību normā ir vien vispārīgi minēta prasība par perēkļa, laktas un pāršanās smiltīs esamību infrastruktūrā, tomēr īpaši nedefinējot dažādus šī turēšanas veida aspektus. Faktiski

Noteikumu (1988:539) 9. pantā nav ietverta nekāda norāde, piemēram, par minēto aprīkojumu apjomu, skaitu, temperatūru, apkopi, funkcionēšanu saistībā ar dējējvīstu atrašanos gaismā vai saistībā ar barošanas iekārtām un saīsināšanu. Tā kā Noteikumu (1988:539) 9. pantā nav nekādu precizējumu, to tādējādi nevar uzskatīt par tādu, kurā definēta ražošanas metode un tehnika.

- 23 Turklāt ir jānorāda, ka, minot, ka “vīstu turēšanai jānorit, uzturot zemu miršanas gadījumu un traucējumu vīstu uzvedībā gadījumu skaitu”, bez jebkādas citas norādes, Noteikumu (1988:539) 9. panta pirmajā daļā šajos minimālajos priekšrakstos ir ietvertas vien prasības un vispārēji mērķi dējējvīstu drošības un aizsardzības jomā un tajos ne vienmēr ir atsauce uz pašu attiecīgo precī vai tās iepakojumu, un tādējādi tie nenosaka šīs preces īpašības (skat. pēc analogijas spriedumu *Intercommunale Interrosane* un *Fédération de l'industrie et du gaz*, C-361/10, EU:C:2011:382, 17. punkts).
- 24 No visa iepriekš minētā izriet, ka Noteikumu (1988:539) 9. pantā nav ietverti “tehniski parametri” Direktīvas 98/34 1. panta 3. punkta izpratnē.
- 25 Treškārt, ir jāpārbauda, vai uz Noteikumu (1988:539) 9. pantu ir attiecināma Direktīvas 98/34 1. panta 4. punktā paredzētā tehnisko noteikumu otrā kategorija, proti, “citu prasību” jēdziens.
- 26 Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka, lai varētu kvalificēt “citas prasības” Direktīvas 98/34 1. panta 4. punkta izpratnē, minētajās tiesību normās ir jābūt “nosacījumam”, kas būtiski var ietekmēt attiecīgās preces saturu, raksturu vai tirdzniecību (skat. spriedumu *Fortuna* u.c., EU:C:2012:495, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Tiesa arī uzskatīja, ka, ja tiesību normā ietvertajiem priekšrakstiem ir vispārējs raksturs, tie nevar veidot šādus nosacījumus, ne arī attiecīgi var tikt kvalificēti kā “citas prasības” minētā 1. panta 4. punkta izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumu *Intercommunale Interrosane* un *Fédération de l'industrie et du gaz*, EU:C:2011:382, 21. punkts).
- 28 Noteikumu (1988:539) 9. pantā ietvertais ļoti vispārīgais formulējums – kā norādīts šī sprieduma 22. un 23. punktā – tādējādi izslēdz to, ka šo tiesību normu varētu uzskatīt par tādu, kas ietekmē attiecīgās preces saturu, raksturu vai tirdzniecību.
- 29 Tādējādi Noteikumu (1988:539) 9. pantu nevar kvalificēt kā “citas prasības” Direktīvas 98/34 1. panta 4. punkta izpratnē.
- 30 Visbeidzot ir jākonstatē, ka, lai arī šī tiesību norma pati nav tehniski noteikumi, tās otrajā daļā ir atsauce uz detalizētākiem noteikumiem par vīstu turēšanu, ko vēlāk ir paziņojusi iestāde, kas atbildīga par dzīvnieku aizsardzību.
- 31 Šāda atsauce uz detalizētākiem administratīviem noteikumiem – ar nosacījumu, ka attiecīgos noteikumus var uzskatīt par tādiem, kas kā tādi veido “tehniskus parametrus” vai “citas prasības”, – var Noteikumu (1988:539) 9. pantam piešķirt “*de facto* tehnisku noteikumu” saturu atbilstoši Direktīvas 98/34 1. panta 11. punkta pirmajam ievilkumam.
- 32 Katrā ziņā jāuzsver, ka Zviedrijas valdība tiesas sēdes laikā norādīja, ka minētie noteikumi ir bijuši ietverti lauksaimniecības dienestu vispārīgajās pamatnostādņēs *SJVFS* 2010:15, kuras esot tikušas pieņemtas 2010. gada 6. maijā ar piebildi, ka šādi noteikumi jau esot bijuši spēkā 2003. gadā.
- 33 Tādējādi iesniedzējtiesas ziņā ir vispirms izvērtēt, vai detalizētāki noteikumi, uz kuriem ir atsauce Noteikumu (1988:539) 9. pantā, tik tiešām bijuši pieņemti faktu pamatlietā norises laikā. Pieņemot, ka šie noteikumi ir piemērojami *rationae temporis* pamatlietā, iesniedzējtiesai tālāk ir jānodrošina, ka tos

var kvalificēt kā “tehniskus parametrus” vai “citas prasības” saskaņā ar Direktīvas 98/34 1. panta 11. punktu. Visbeidzot, šī tiesa nosaka, vai šos noteikumus ir arī skārusi Noteikumu (1988:539) 9. panta īstenošanas saīsināšana.

- 34 Tādējādi, pieņemot, ka iesniedzējtiesa izdarīs secinājumu, ka šie detalizētākie noteikumi ir “tehniski parametri” vai “citas prasības” un tādējādi ietilpst jēdzienā “tehniski noteikumi”, un pieņemot arī, ka tiem varēja piemērot termiņa saīsinājumu, ir jāizvērtē, vai par Noteikumu (1988:539) 9. panta īstenošanas saīsināšanu no 2003. gada 1. maija uz tā paša gada 15. aprīli bija pienākums Komisijai paziņot, kā tas paredzēts minētās direktīvas 8. panta 1. punkta trešajā daļā.
- 35 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka tiesas sēdes laikā Zviedrijas valdība un Komisija norādīja, ka sākotnējā Noteikumu (1988:539) 9. panta projekta paziņojumā šai iestādei netika minēts, ka minēto tiesību normu sāks piemērot no 2003. gada 1. maija, bet tur bija tikai norādīts, ka tā stāsies spēkā 2003. gada laikā; tas būtu jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 36 Tādējādi pieņemot, ka sākotnējā Noteikumu (1988:539) 9. panta projekta, kas adresēts Komisijai, paziņojumā tik tiešām bija norādīts, ka tas stāsies spēkā 2003. gada laikā, ir jākonstatē, ka 2003. gada 15. aprīlis, ko beigu beigās valsts iestādes ir izvēlējušās kā šīs tiesību normas spēkā stāšanās datumu, nav precīza datuma grozīšana, – kas turklāt nav prasīts arī Direktīvā 98/34 –, kas sākotnēji ir ticis Komisijai paziņots, un tādējādi arī nav saīsinājums īstenošanas termiņā minētās direktīvas 8. panta 1. punkta trešās daļas izpratnē.
- 37 No tā izriet, ka valsts iestādēm šādos apstākļos nav bijis pienākums nosūtīt jaunu paziņojumu, kā tas paredzēts šajā Direktīvas 98/34 tiesību normā.
- 38 Savukārt, ja Noteikumu (1988:539) 9. panta sākotnējā paziņojumā bija minēts konkrēts tā spēkā stāšanās datums – 2003. gada 21. maijs, tad Zviedrijas iestāžu izvēle par labu 2013. gada 15. aprīlim ir spēkā stāšanās termiņa saīsināšana, un tādējādi rodas jautājums, vai uz šo termiņa, kad minētā valsts tiesību norma ir jāsāk piemērot, saīsinājumu attiecas jaunas paziņošanas Komisijai pienākums, kā tas paredzēts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā.
- 39 Taču šajā ziņā visi lietas dalībnieki tika uzsvēruši, ka Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajai daļai ir atšķirīgas valodu versijas. Faktiski no visām valodu versijām skaidri neizriet, ka būtiskuma prasība attiecas ne tikai un pirmo šajā pantā minēto gadījumu, proti, grozījumiem tehnisko noteikumu piemērošanas jomā, bet arī uz pārējiem diviem tur atrodamajiem gadījumiem, t.i., tehnisko noteikumu īstenošanas termiņa saīsināšanu, pievienojot parametrus vai prasības vai padarot tos ierobežojošākus. Tikai dažās valodu versijās skaidri ir minēts, ka būtiskuma kritēriju piemēro visiem trim plānoto grozījumu veidiem. Ilustrācijai franču valodas versijā ir norādīts, ka “les “États membres procédant à une nouvelle communication [...] s’ils apportent au projet de règle technique, d’une manière significative, des changements qui auront pour effet de modifier le champ d’application, d’en raccourcir le calendrier d’application initialement prévu, d’ajouter des spécifications ou des exigences ou de rendre celles-ci plus strictes”. Itāļu valodas versijā ir paredzēts, ka “gli Stati membri procedono ad una nuova comunicazione [...] qualora essi apportino al progetto di regola tecnica modifiche importanti che ne alterino il campo di applicazione, ne abbrevino il calendario di applicazione inizialmente previsto, aggiungano o rendano più rigorosi le specificazioni o i requisiti”, savukārt portugāļu valodas redakcija ir šāda: “os Estados-membros farão uma nova comunicação [...], caso introduzam alterações significativas no projecto de regra técnica que tenham por efeito modificar o âmbito de aplicação, reduzir o calendário de aplicação inicialmente previsto, aditar especificações ou exigências ou torná-las mais rigorosas”.
- 40 Tādējādi jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienā no Savienības tiesību normas valodu redakcijām lietotais formulējums nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai vai arī tam nevar piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar pārējo valodu redakcijām. Savienības tiesību normas ir interpretējamas un piemērojamas vienveidīgi, ņemot vērā visu Eiropas Savienības oficiālo

valodu versijas. Gadījumā, ja Savienības tiesību akta teksts dažādu valodu versijās atšķiras, attiecīgā tiesību norma ir jāinterpretē atkarībā no tā tiesiskā regulējuma vispārējās struktūras un mērķa, kurā šī tiesību norma ietilpst (skat. šajā ziņā spriedumu lietā *Kurcumis Metal*, C-558/11, EU:C:2012:721, 48. punkts un tajā minētā judikatūra)

- 41 Jāsecina, ka Direktīva 98/34 ir paredzēta, lai ar preventīvu kontroli aizsargātu preču brīvu apriti, kas ir viens no Eiropas Savienības pamatiem, un šāda kontrole ir lietderīga, jo tehniskie noteikumi, uz kuriem attiecas šī direktīva, var radīt šķēršļus tirdzniecībai starp dalībvalstīm, bet šādi šķēršļi ir pieļaujami tikai tad, ja tie ir nepieciešami obligātu, uz sabiedrības interešu aizsardzību vērstu prasību izpildei (skat. spriedumu lietā *Fortuna* u.c., EU:C:2012:495, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 42 Tāpat jānorāda, ka Direktīvas 98/34 preambulas trīspadsmitajā apsvērumā ir minēts, ka “Komisijai un dalībvalstīm jāpiešķir pietiekams laiks grozījumu ierosināšanai iecerētajiem pasākumiem [...]”, un tās preambulas sešpadsmitajā apsvērumā ir precizēts, ka “attiecīgajai dalībvalstij [...] jāatliek iecerēto pasākumu īstenošana uz laiku, kas ir pietiekams ierosināto grozījumu kopīgai pārbaudei vai priekšlikumu sagatavošanai saistošam Padomes tiesību aktam vai saistoša Komisijas tiesību akta pieņemšanai [...]”.
- 43 Tādējādi no Direktīvas 98/34 vispārējās struktūras un mērķa izriet, pirmkārt, ka tehnisko noteikumu piemērošanas termiņa saīsināšanai nevar izvirzīt stingrākas prasības – ciktāl jebkāda minēto noteikumu īstenošanas termiņa saīsināšana ir jāpaziņo Komisijai – nekā tās, kas noteiktas saistībā ar tehnisko noteikumu piemērošanas jomas grozīšanu, jo visi minētās direktīvas 8. panta 1. punkta trešajā daļā uzskaitītie grozījumi tehnisko noteikumu projektā vienādi ir jāizvērtē preču brīvas aprites kontekstā. Otrkārt, ir svarīgi, lai tiktu saglabāta tehnisko noteikumu izvērtēšanas procedūras, ko veic Komisija un dalībvalstis, un valsts likumdošanas procesa efektivitāte.
- 44 No iepriekš minētā izriet, ka būtiskuma kritērijs ir jāpiemēro visiem Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā minētajiem gadījumiem, ieskaitot termiņa, kad tehniskie noteikumi ir jāsāk piemērot, saīsināšanu.
- 45 Tādējādi būtiskums Noteikumu (1988:539) 9. panta spēkā stāšanās termiņa saīsināšanā līdz 2003. gada 15. aprīlim iesniedzējtiesai ir jāizvērtē, pamatojoties uz virkni tai iesniegtu elementu gan termiņa, kādā tehniskie noteikumi jāsāk piemērot, saīsināšanas objektīva ilguma kontekstā, gan arī aplūkotās darbības specifikas kontekstā, proti, ņemot vērā dažādus posmus un ierobežojumus, kas varētu rasties aplūkojamo produktu ražošanas un tirdzniecības procesā.
- 46 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka uz valsts iestāžu beigās izvēlēto termiņu, lai spēkā stātos valsts tiesību norma, kas minēta pamatlietā, nosakot dējējvistu turēšanu būros, kuri atbilst to vajadzībām pēc atrašanās perēkli, tupēšanas laktā un pāršanās smiltis, uzturot zemu miršanas gadījumu un traucējumu vistu uzvedībā gadījumu skaitu, attiecas paziņošanas Komisijai pienākums, kā tas paredzēts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā, ja tik tiešām ir veikti grozījumi termiņā, no kura minētā valsts tiesību norma jāsāk piemērot, un šie grozījumi ir būtiski; tas jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par otro jautājumu

- 47 Uzdodama savu otro jautājumu, iesniedzējtiesa – gadījumā, ja par Noteikumu (1988:539) 9. panta spēkā stāšanās termiņa saīsināšanu Komisijai būtu jāpaziņo, kā tas paredzēts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā, – šaubās par juridiskajām sekām, kādas var rasties, ja šāda paziņošana nav notikusi.

- 48 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa ir nospriedusi, ka paziņošanas pienākuma pārkāpums tiek uzskatīts par procedūras pārkāpumu attiecīgo tehnisko noteikumu pieņemšanā, kura dēļ šie tehniskie noteikumi kļūst nepiemērojami, liedzot attiecīgos tehniskos noteikumus piemērot privātpersonām (skat. tostarp spriedumus *CIA Security International*, C-194/94, EU:C:1996:172, 54. punkts, un *Schwibbert*, C-20/05, EU:C:2007:652, 44. punkts). Privātpersonas uz šo nepiemērojamību var atsaukties valsts tiesā, kurai ir pienākums noraidīt tādu valsts tehnisko noteikumu piemērošanu, par kuriem nav paziņots saskaņā ar Direktīvu 98/34 (skat. tostarp spriedumu *Schwibbert*, EU:C:2007:652, 44. punkts un minētā judikatūra).
- 49 No tā izriet, ka, ja paziņojumā Komisijai par Noteikumu (1988:539) 9. pantu tik tiešām kā spēkā stāšanās datums ir ticis minēts 2003. gada 1. maijs un ja tā termiņa, ar kuru tas būtu jāsāk piemērot, saīsināšana līdz tā paša gada 15. aprīlim būtu būtiska, tad, nepaziņojot šādu tiesību normu Komisijai, to nevarētu piemērot atbildētājiem pamatlietā.
- 50 Tādēļ uz otro jautājumu ir jāatbild, ka, ja par valsts tehnisko noteikumu spēkā stāšanās termiņa saīsināšanu Komisijai ir jāpaziņo, kā tas paredzēts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā, tad šādas nepaziņošanas rezultātā valsts tiesību norma kļūst nepiemērojama un uz to nevar atsaukties attiecībā uz privātpersonām.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 51 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

- 1) **uz valsts iestāžu beigās izvēlēto termiņu, lai spēkā stātos valsts tiesību norma, kas minēta pamatlietā, nosakot dējējvistu turēšanu būros, kuri atbilst to vajadzībām pēc atrašanās perēkli, tupēšanas laktā un pāršanās smiltīs, uzturot zemu miršanas gadījumu un traucējumu vīstū uzvedībā gadījumu skaitu, attiecas paziņošanas Komisijai pienākums, kā tas paredzēts 8. panta 1. punkta trešajā daļā Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvā 98/34/EK, kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvu 98/48/EK, ja tik tiešām ir veikti grozījumi termiņā, no kura minētā valsts tiesību norma jāsāk piemērot, un šie grozījumi ir būtiski; tas jāpārbauda iesniedzējtiesai;**
- 2) **ja par valsts tehnisko noteikumu spēkā stāšanās termiņa saīsināšanu Eiropas Komisijai ir jāpaziņo, kā tas paredzēts Direktīvas 98/34, ko groza Direktīva 98/48, 8. panta 1. punkta trešajā daļā, tad šādas nepaziņošanas rezultātā valsts tiesību norma kļūst nepiemērojama un uz to nevar atsaukties attiecībā uz privātpersonām.**

[Paraksti]